

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

YVES BOT

prednesené 11. septembra 2008¹

1. V rámci tohto prípadu bol Súdny dvor požiadaný o výklad článku 7 prvého odseku prvej zarážky rozhodnutia Asociačnej rady č. 1/80² z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie.³

2. Toto ustanovenie priznáva rodinnému príslušníkovi tureckého pracovníka, ktorý získal povolenie pripojiť sa k tomuto pracovníkovi na území hostiteľského členského štátu a ktorý má v tomto štáte bydlisko aspoň tri roky, právo odpovedať na akúkoľvek pracovnú ponuku na tomto území.

3. Konkrétnejšie sa vnútroštátny súd pýta, či sa dieťa tureckého pracovníka môže dovoľávať

práv priznaných článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80, ak tento pracovník vstúpil na územie hostiteľského členského štátu ako politický utečenec. Vnútroštátny súd chce taktiež zistiť, či toto dieťa môže požívať uvedené práva, pokiaľ turecký pracovník v období troch rokov pobytu uložených týmto ustanovením bol zamestnaným počas dvoch rokov a šiestich mesiacov pred tým, ako sa stal v posledných šiestich mesiacoch nezamestnaným. Ďalej požaduje, aby Súdny dvor rozhodol, či dieťa tureckého pracovníka môže stratiť práva priznané týmto ustanovením, ak bolo konštatované, že turecký pracovník získal postavenie politického utečenca, a teda jeho právo pobytu na základe nepravdivých údajov.

4. V týchto návrhoch uvediem, prečo sa podľa môjho názoru na tureckého pracovníka, ktorý vstúpil na územie hostiteľského členského štátu ako politický utečenec, a na jeho rodinných príslušníkov použijú ustanovenia rozhodnutia č. 1/80. Ďalej navrhнем Súdnemu dvoru vykladať článok 7 prvý odsek prvej zarážky tohto rozhodnutia tak, že sa dieťa tureckého pracovníka môže domáhať práv priznaných na základe tohto ustanovenia, pokiaľ tento pracovník v požadovanom období troch rokov vykonával prácu počas dvoch rokov a šiestich mesiacov a bol

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Asociačná rada bola zriadená Dohodou zakladajúcou pridruženie medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane, ako aj členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej. Táto dohoda bola uzavretá, schválená a potvrdená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 64/732/EHS z 23. decembra 1963 (Ú. v. ES 1964, 217, s. 3685; Mím. vyd. 11/011, s. 10, ďalej len „dohoda o pridružení“).

3 — Rozhodnutie č. 1/80 je k dispozícii v dokumente *Accord d'association et protocoles CEE-Turquie et autres textes de base*. Office des publications officielles des Communautés européennes, Bruxelles, 1992.

počas posledných šiestich mesiacov nezamestnaným. Nakoniec navrhne Súdny dvor, aby rozhodol, že článok 7 prvý odsek prvá zarážka rozhodnutia č. 1/80 má byť vykladaný tak, že pokiaľ turecký pracovník získal postavenie politického utečenca na základe podvodného konania, môže sa rodinný príslušník domáhať práv priznaných týmto ustanovením, len ak povolenie na pobyt tohto pracovníka bolo odňaté po uplynutí požadovaných troch rokov služby.

návania a životných podmienok tureckého ľudu“.⁴

6. Postupná realizácia voľného pohybu tureckých pracovníkov, ktorá je cieľom tejto dohody, sa musí uskutočňovať podľa spôsobov určených Asociačnou radou, ktorej úlohou je zabezpečiť uplatnenie a postupný rozvoj režimu pridruzenia.⁵

I — Právny rámec

A — Právo Spoločenstva

2. Rozhodnutie č. 1/80

1. Dohoda o pridružení

5. S cieľom úpravy voľného pohybu tureckých pracovníkov na území Spoločenstva bola 12. septembra 1963 uzavretá Dohoda o pridružení medzi Spoločenstvom a Tureckou republikou. Táto dohoda má za cieľ „podporovať stále a vyrovnané posilňovanie obchodných a hospodárskych vzťahov medzi zmluvnými stranami s prihliadnutím na nevyhnutnosť zabezpečiť urýchlený rozvoj hospodárstva Tureckej republiky a zvýšenie úrovne zamest-

7. Asociačná rada taktiež prijala rozhodnutie č. 1/80, ktorého cieľom je najmä zlepšenie právnej situácie pracovníkov a ich rodinných príslušníkov so zreteľom na režim zavedený rozhodnutím č. 2/76 Asociačnej rady z 20. decembra 1976. Toto posledné uvedené rozhodnutie stanovilo v prospech tureckých pracovníkov právo na postupný prístup k zamestnaniu v hostiteľskom členskom štáte, ako aj právo na prístup k všeobecnému vzdelávaniu v tomto štáte v prospech detí týchto pracovníkov.

⁴ — Pozri článok 2 ods. 1 dohody o pridružení.

⁵ — Pozri článok 6 dohody o pridružení.

8. Ustanovenia použiteľné na práva tureckých pracovníkov a na práva ich rodinných príslušníkov sú uvedené v článkoch 6 a 7 rozhodnutia č. 1/80.

— požíva v tomto členskom štáte po štyroch rokoch legálneho zamestnania slobodný prístup k akejkoľvek zárobkovej činnosti podľa svojho výberu.

9. Článok 6 ods. 1 tohto rozhodnutia znie takto:

„1. Turecký pracovník, ktorý patrí do legálneho trhu práce členského štátu, s výhradou ustanovení článku 7 týkajúceho sa slobodného prístupu jeho rodinných príslušníkov k zamestnaniu:

— má v tomto členskom štáte po jednom roku legálneho zamestnania právo na obnovenie svojho pracovného povolenia u toho istého zamestnávateľa, ak ten má voľné pracovné miesto,

2. Ročné dovolenky a neprítomnosť z dôvodu materstva, pracovného úrazu alebo krátkej choroby sa považujú za doby legálneho zamestnania. Obdobia nedobrovoľnej nezamestnanosti riadne potvrdené oprávnenými úradmi a neprítomnosť pre dlhodobú chorobu bez toho, že by boli považované za doby legálneho zamestnania, sa nedotýkajú práv získaných na základe dôb predchádzajúceho zamestnania.

3. Spôsoby použitia odsekov 1 a 2 sú stanovené vnútroštátnou právnou úpravou.“ [*neoficiálny preklad*]

10. Článok 7 rozhodnutia č. 1/80 stanovuje:

— má v tomto členskom štáte po troch rokoch legálneho zamestnania a s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom členských štátov Spoločenstva právo v rámci toho istého povolania odpovedať zamestnávateľovi podľa svojho výberu na inú pracovnú ponuku uskutočnenú za obvyklých podmienok a zaregistrovanú na úradoch práce tohto členského štátu,

„Rodinní príslušníci tureckého pracovníka, ktorý patrí do legálneho trhu práce v tomto členskom štáte, ktorí získali povolenie sa k nemu pripojiť:

- majú právo odpovedať — s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom z členských štátov Spoločenstva — na každú pracovnú ponuku, ak tam bývajú legálne aspoň tri roky,

bezpečnosti a verejného zdravia“ [*neoficiálny preklad*].

- požívajú tam právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, ak tam legálne bývajú aspoň päť rokov.

3. Smernica 2004/83/ES

Deti tureckých pracovníkov, ktoré v hostiteľskom členskom štáte absolvovali odborné vzdelanie, môžu nezávisle od dĺžky ich pobytu v tomto členskom štáte a s podmienkou, že jeden z rodičov vykonával legálne zamestnanie v tomto členskom štáte aspoň tri roky, odpovedať v tomto členskom štáte na každú pracovnú ponuku.“ [*neoficiálny preklad*]

12. Cieľom smernice 2004/83/ES⁶ je stanoviť minimálne pravidlá pre kvalifikáciu a postavenie štátnych príslušníkov z tretích krajín a osôb bez štátnej príslušnosti ako utečencov na účel zaistenia, aby všetky členské štáty uplatňovali spoločné kritériá pre identifikáciu týchto osôb.⁷

13. Podľa článku 38 ods. 1 smernice 2004/83 zaistia členské štáty do 10. októbra 2006 súlad právnych predpisov s touto smernicou. Táto smernica nadobudla účinnosť 20. októbra 2004.⁸

11. Článok 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 stanovuje, že ustanovenia kapitoly II oddielu 1 tohto rozhodnutia, do ktorého patria články 6 a 7 „sa uplatňujú s výhradou obmedzení z dôvodu verejného poriadku, verejnej

6 — Smernica Rady z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 304, s. 12; Mim. vyd. 19/007, s. 96).

7 — Pozri šieste odôvodnenie.

8 — Pozri článok 39.

B — Ženevský dohovor

udelené utečencom zmluvnými štátmi nezávisle od tohto dohovoru.“

14. Dohovor o právnom postavení utečencov⁹ bol 28. júla 1951 podpísaný v Ženeve a 1. decembra 1953 ratifikovaný Spolkovou republikou Nemecko. Jeho cieľom je umožniť utečencom a osobám bez štátnej príslušnosti nadobudnúť postavenie, ako aj medzinárodné uznanie.

II — Spor vo veci samej

15. Podľa článku 1 A ods. 2 tohto dohovoru sa pojem „utečenec“ použije na ktorúkoľvek osobu, ktorá „má oprávnené obavy pred prenasledovaním z rasových, náboženských a národnostných dôvodov alebo z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov a ktorá sa nachádza mimo svojho štátu a nemôže prijať alebo v dôsledku uvedených obáv odmieta ochranu svojho štátu; alebo osobu bez štátneho občianstva, ktorá sa nachádza mimo štátu svojho doterajšieho pobytu a ktorá sa tam vzhľadom na uvedené obavy nemôže alebo nechce vrátiť“.

16. Článok 5 Ženevského dohovoru stanovuje, že „v tomto dohovore nič nesmie poškodzovať akékoľvek práva a výsady

17. Situácia otca žalobcu v konaní vo veci samej je nasledujúca.

18. Ali Altun je turecký štátny príslušník. Pricestoval do Nemecka 27. marca 1996 ako žiadateľ o azyl. Spolkový úrad pre uznávanie zahraničných utečencov mu rozhodnutím z 19. apríla 1996 priznal postavenie utečenca. Od miestneho príslušného cudzineckého úradu v Mönchengladbachu dostal 23. mája 1996 medzinárodný cestovný doklad, ako aj časovo neobmedzené povolenie na pobyt platné pre Spolkovú republiku Nemecko.

19. Ali Altun býval od 1. mája 1999 do 1. januára 2000 v Stuttgarte, od tohto dňa býva v Böblingene.

9 — Zbierka zmlúv Spojených národov, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954). Dohovor v znení Protokolu týkajúceho sa právneho postavenia utečencov uzavretého 31. januára 1967 v New Yorku (ďalej len „Ženevský dohovor“).

20. V júli 1999 začal vykonávať zárobkovú činnosť v spoločnosti pre sprostredkovanie dočasnej práce v Stuttgarte. Potom bol od 1. apríla 2000 zamestnaný ako robotník v potravinárskom podniku. Tento podnik vyhlásil 1. júna 2002 úpadok. Ali Altun bol zbavený svojich pracovných povinností a vyzvaný, aby sa prihlásil na úrade práce ako nezamestnaný. Samotný pracovný pomer medzi Alim Altunom a potravinárskym podnikom oficiálne skončil 31. júla 2002.

21. Ali Altun dostával od 1. júna 2002 do 26. mája 2003 podporu v nezamestnanosti.

22. V júni 1999 požiadal Ali Altun, ktorého rodina zostala v Turecku, o zlúčenie rodiny pre svoju manželku, svojho syna a svoje dcéry.

23. Jeho syn Ibrahim Altun, ktorý je žalobcom vo veci samej, po tom, čo získal víza, pricestoval 30. novembra 1999 do Nemecka a začal bývať u svojho otca. Dňa 9. decembra 1999 dostal od cudzineckého úradu krajinského hlavného mesta Stuttgart povolenie na pobyt do 31. decembra 2000. Toto povolenie na pobyt Stadt Böblingen 4. decembra 2000 predĺžilo do 31. decembra 2002 a potom po druhýkrát 21. novembra 2002 do 8. decembra 2003.

24. Ibrahim Altun sa prihlásil na úrade práce ako nezamestnaný predtým, ako sa 1. septembra 2003 začal zúčastňovať kurzu pre nezamestnaných mladistvých, z ktorého sa 2. apríla 2004 znova sám odhlásil.

25. Dňa 22. marca 2003 sa Ibrahim Altun dopustil pokusu o znásilnenie šestnásťročného dievčaťa. Dňa 28. apríla 2003 bol zatknutý a až do 27. mája 2003 vzatý do vyšetrovacej väzby.

26. Rozsudkom Amtsgericht Böblingen zo 16. septembra 2003 bol podmienene odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a troch mesiacov.

27. Ibrahim Altun požiadal 20. novembra 2003 Stadt Böblingen o opätovné predĺženie svojho povolenia na pobyt na nemeckom území, čo mu bolo rozhodnutím z 20. apríla 2004 zamietnuté. Stadt Böblingen taktiež vyzvalo Ibrahima Altuna, aby do troch mesiacov po oznámení tohto rozhodnutia opustil nemecké územie, inak bude vyhostený do Turecka.

28. Stadt Böblingen založilo svoje rozhodnutie na skutočnosti, že Ibrahim Altun spáchal závažný trestný čin, čo podľa nemeckého práva predstavuje dôvod zamietnutia žiadosti o predĺženie práva pobytu. Stadt Böblingen taktiež upresnilo, že Ibrahim Altun nezískal právne postavenie podľa článku 7 prvej vety rozhodnutia č. 1/80.

29. Keďže opravný prostriedok, ktorý proti tomuto rozhodnutiu podal Ibrahim Altun, bol 5. októbra 2004 zamietnutý, podal Ibrahim Altun žalobu proti tomuto zamietnutiu na Verwaltungsgericht Stuttgart (Nemecko). Domnieva sa, že žiadosť o predĺženie jeho práva pobytu nemá byť preskúmaná výlučne podľa vnútroštátnych ustanovení, ale aj vo vzťahu k článku 7 prvej vety rozhodnutia č. 1/80.

III — Prejudiciálne otázky

30. V tomto kontexte Verwaltungsgericht Stuttgart rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Vyžaduje nadobudnutie práv vyplývajúcich z článku 7 prvej vety rozhodnutia ...

č. 1/80, aby „hlavný oprávnený“, u ktorého má rodinný príslušník počas obdobia troch rokov legálny pobyt, spĺňal podmienky článku 7 prvej vety rozhodnutia Asociačnej rady č. 1/80 počas celého tohto obdobia?

2. Postačuje pre rodinného príslušníka na nadobudnutie práv vyplývajúcich z článku 7 prvej vety rozhodnutia... č. 1/80, ak „hlavný oprávnený“ v tomto období dva roky a šesť mesiacov vykonával zárobkovú činnosť u rôznych zamestnávateľov a v nadväznosti na to je šesť mesiacov nedobrovoľne nezamestnaný a zostane potom nezamestnaným aj počas dlhšieho obdobia?

3. Môže sa na článok 7 prvú vetu rozhodnutia... č. 1/80 odvolávať aj osoba, ktorá získala ako rodinný príslušník povolenie prisťahovať sa k takému tureckému štátnemu príslušníkovi, ktorého právo na pobyt a tým aj právo na prístup na legálny trh práce členského štátu spočívajú len na priznaní politického azylu z dôvodu politického prenasledovania v Turecku?

4. V prípade, že sa na otázku 3 odpovie kladne, môže sa rodinný príslušník odvolávať na článok 7 prvú vetu rozhodnutia... č. 1/80 aj vtedy, pokiaľ sa priznanie politického azylu „hlavnému oprávnenému“ (v tomto prípade otcovi) a na ňom založené právo na pobyt a na prístup na legálny trh práce zakladajú na nepravdivých údajoch?

súde dovolávať práv, ktoré mu tieto ustanovenia priznávajú.¹⁰ Okrem toho, pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v článku 7 prvom odseku tohto rozhodnutia, nie je dôsledkom priameho účinku tohto rozhodnutia len to, že turecký štátny príslušník má individuálne právo v oblasti zamestnania priamo na základe rozhodnutia č. 1/80, ale potrebný účinok tohto práva nevyhnutne zahŕňa existenciu súvisiaceho práva pobytu taktiež založeného na práve Spoločenstva a nezávislého od trvania podmienok prístupu k týmto právam.¹¹

5. V prípade, že bude štvrtá otázka záporná, je pred zamietnutím práv vyplývajúcich z článku 7 prvej vety rozhodnutia... č. 1/80 rodinnému príslušníkovi potrebné, aby boli najskôr formálne odňaté alebo zrušené práva „hlavného oprávneného“ (v tomto prípade otca)?“

32. Vo veci samej nie je spochybňované, že Ibrahim Altun bol na základe článku 7 prvého odseku prvej zarážky rozhodnutia č. 1/80 oprávnený pripojiť sa k svojmu otcovi Ali Altunovi na území hostiteľského členského štátu a že s ním býval viac ako tri roky. Na Ibrahima Altuna sa teda má toto ustanovenie vzťahovať.

IV — Posúdenie

31. Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry majú ustanovenia článku 7 prvého odseku rozhodnutia č. 1/80 priamy účinok, takže turecký štátny príslušník, ktorý spĺňa podmienky v ňom stanovené, sa môže priamo na vnútroštátnom

33. Vnútroštátny súd však chce treťou otázkou zistiť, či sa dieťa tureckého pracovníka môže dovolávať práv priznaných článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80, ak tento pracovník vstúpil na územie hostiteľského členského štátu ako politický utečenec.

10 — Pozri rozsudky zo 17. apríla 1997, Kadiman, C-351/95, Zb. s. I-2133, bod 28; zo 16. marca 2000, Ergat, C-329/97, Zb. s. I-1487, bod 34, a z 22. júna 2000, Eyüp, C-65/98, Zb. s. I-4747, bod 25.

11 — Pozri rozsudok Ergat, už citovaný, bod 40.

34. Ďalej svojou prvou a druhou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či toto dieťa môže požívať uvedené práva, pokiaľ v období troch rokov spolužitia s tureckým pracovníkom bol posledný uvedený zamestnaným počas dvoch rokov a šiestich mesiacov pred tým, ako sa stal v posledných šiestich mesiacoch nezamestnaným.

35. Nakoniec svojou štvrtou a piatou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či dieťa tureckého pracovníka môže stratiť práva priznané článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80, ak bolo konštatované, že turecký pracovník získal postavenie politického utečenca, a teda jeho právo pobytu na základe nepravdivých údajov.

37. Nemyslím si to.

38. Je potrebné pripomenúť, že smernica 2004/83 nadobudla účinnosť 20. októbra 2004 a členské štáty mali do 10. októbra 2006 zaistiť súlad právnych predpisov s touto smernicou.¹² Domnievam sa teda, že sa neuplatní na skutkový stav vo veci samej, keďže Ali Altun pricestoval na nemecké územie 27. marca 1996.

39. Ďalej si myslím, že Ženevský dohovor nebráni uplatneniu rozhodnutia č. 1/80 na tureckých pracovníkov, ktorí vstúpili na územie hostiteľského členského štátu ako utečenci.

A — O tretej otázke

36. Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či skutočnosť, že turecký pracovník vstúpil na nemecké územie ako politický utečenec, má vplyv na uplatnenie rozhodnutia č. 1/80. Vnútroštátny súd chce zistiť, či smernica 2004/83 a Ženevský dohovor bránia uplatneniu tohto rozhodnutia.

40. Pripomínam, že článok 5 Ženevského dohovoru stanovuje, že „v tomto dohovore nič nesmie poškodzovať akékoľvek práva a výsady udelené utečencom zmluvnými štátmi nezávisle od tohto dohovoru“.

¹² — Pozri článok 38 ods. 1 a článok 39 tejto smernice.

41. Podľa môjho názoru rozhodnutie č. 1/80 poskytuje politickým utečencom s tureckým štátnym občianstvom iné práva a ďalšie výhody, ako sú práva a výhody udelené Ženevským dohovorom.

42. Súdny dvor totiž rozhodol, že dôvody, pre ktoré bolo právo na pobyt tureckého pracovníka uznané, nie sú rozhodujúce na účely uplatnenia rozhodnutia č. 1/80.¹³

43. V citovanom rozsudku Kus Súdny dvor uviedol, že od okamihu, keď turecký pracovník vykonával zamestnanie trvajúce viac ako jeden rok na základe platného povolenia na pobyt, spĺňa podmienky podľa článku č. 6 ods. 1 prvej zarážky tohto rozhodnutia, aj keď mu bolo toto povolenie na pobyt na začiatku udelené na iné účely, ako je vykonávanie zamestnaneckej činnosti.¹⁴

44. Podľa môjho názoru môže turecký politický utečenec požívať práva priznané článkom 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, ak spĺňa podmienky uvedené v tomto článku preto, lebo je predovšetkým pracovníkom.

45. Okrem toho na rozdiel od Ženevského dohovoru, ktorý nestanovuje zvláštne práva pre rodinných príslušníkov politického utečenca, rozhodnutie č. 1/80 stanovuje pre rodinných príslušníkov tureckého pracovníka¹⁵, ktorí získali povolenie sa k nemu pripojiť, možnosť nadobudnúť práva s cieľom prístupu na riadny trh práce.

46. Zastávam teda názor, že od okamihu, keď turecký politický utečenec má právo na pobyt, ako aj platné pracovné povolenie, a teda legálny prístup na trh práce, uplatní sa na neho rozhodnutie č. 1/80.

47. Podľa nemeckého práva cudzinci, ktorí majú povolenie na pobyt alebo trvalý pobyt, nepodliehajú pracovnému povoleniu.¹⁶ Na základe časovo neobmedzeného povolenia na pobyt majú tieto osoby právo pôsobiť na nemeckom pracovnom trhu.

15 — Súdny dvor podal širokú definíciu pojmu „rodinný príslušník“. V rozsudku z 30. septembra 2004, Ayaz, C-275/02 (Zb. s. I-8765), tiež rozhodol, že nevlastný syn tureckého pracovníka, mladší ako 21 rokov alebo odkázaný na výživovaciú povinnosť tohto pracovníka, musí byť považovaný za jeho rodinného príslušníka, a teda požívať práva priznané článkom 7 prvým odsekom rozhodnutia č. 1/80 (bod 48). Súdny dvor založil svoju úvahu najmä na skutočnosti, že toto ustanovenie neobsahuje žiaden údaj, ktorý by umožňoval usudzovať, že rozsah pojmu „rodinný príslušník“ je obmedzený len na pokrvnú rodinu tohto pracovníka. Ďalej rozhodol, že v rámci dohody o spolupráci medzi Spoločenstvom a Marockým kráľovstvom, podpísanej v Rabate 27. apríla 1976 a schválenej v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2211/78 z 26. septembra 1978 o uzatvorení dohody o spolupráci medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Marockým kráľovstvom (Ú. v. ES L 264, s. 1; Mim. vyd. 11/013, s. 155), sa tento pojem vzťahuje tiež na priamych predkov marockého pracovníka a jeho manželku alebo manželky, ktorí s ním bývajú v hostiteľskom členskom štáte (body 46 a 47).

16 — Pozri § 284 ods. 1 nemeckého zákonníka sociálneho zabezpečenia III (Sozialgesetzbuch III).

13 — Pozri rozsudok z 24. januára 2008, Payir a i., C-294/06, Zb. I-203, body 40 a 45. Pozri taktiež rozsudok zo 16. decembra 1992, Kus, C-237/91, Zb. s. I-6781, body 21 a 22.

14 — Tamže, bod 23.

48. Nemecké úrady vo veci samej vydali Alimu Artunovi časovo neobmedzené povolenie na pobyt. Tým, že mu poskytli prístup na riadny trh práce, schválili, aby mu bolo udelené postavenie pracovníka.

základe článku 7 prvého odseku prvej zarážky rozhodnutia č. 1/80, pokiaľ v období troch rokov spolužitia s týmto pracovníkom bol tento pracovník zamestnaný počas dvoch rokov a šiestich mesiacov pred tým, ako sa stal v posledných šiestich mesiacoch nezamestnaným.

49. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že Ali Altun sa môže dovolávať práv priznaných článkom 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 a z tohto dôvodu rodinní príslušníci, ktorí spĺnia podmienky vymenované v článku 7 tohto rozhodnutia, sa môžu taktiež domáhať práv, ktoré im priznáva.

52. Vnútroštátny súd chce zistiť, či vzhľadom na tieto okolnosti bolo možné na Aliho Altuna hľadieť ako na osobu, ktorá pôsobí na legálnom trhu práce podľa článku 7 prvého odseku prvej zarážky rozhodnutia č. 1/80. Pýta sa, či to tak je v prípade, keď turecký pracovník nevykonával legálne zamestnanie v období troch rokov.

50. Vzhľadom na tieto skutočnosti zastávam názor, že ustanovenia rozhodnutia č. 1/80 sa vzťahujú na tureckého pracovníka na území hostiteľského členského štátu ako politického utečenca a na jeho rodinných príslušníkov.

53. Najprv pripomínam, že článok 7 prvý odsek prvá zarážka tohto rozhodnutia stanovuje, že „rodinní príslušníci tureckého pracovníka, ktorý patrí do legálneho trhu práce v tomto členskom štáte, ktorí získali povolenie sa k nemu pripojiť, majú právo odpovedať — s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom z členských štátov Spoločenstva — na každú pracovnú ponuku, ak tam bývajú legálne aspoň tri roky“.

B — O prvej a druhej otázke

51. Vnútroštátny súd sa pýta, či dieťa tureckého pracovníka môže požívať práva na

54. Je nutné konštatovať, že na rozdiel od toho, čo výslovne požaduje článok 6 rozhodnutia č. 1/80, znenie článku 7 prvého odseku

prvej zarážky tohto rozhodnutia žiadnym spôsobom neuvádza, že turecký pracovník musí vykonávať riadne zamestnanie počas obdobia troch rokov spoluzitia s rodinným príslušníkom.

zamestnania predpokladá stabilnú a nie neistú situáciu na trhu práce členského štátu, a z tohto dôvodu zahŕňa existenciu nespochybniteľného práva na pobyt.²⁰

55. V rozsudku z 26. novembra 1998, Birden¹⁷, Súdny dvor rozlíšil medzi pojmom „pracovník“, pojmom „pôsobenie na legálnom trhu práce“ a pojmom „legálne zamestnanie“.

56. Z tohto rozsudku vyplýva, že pracovník je osobou, ktorá vykonáva reálne a skutočné činnosti pre inú osobu, za protihodnotu v podobe odmeny, s výnimkou činností, ktoré sú tak obmedzené, že sa javia ako čisto okrajové alebo doplnkové.¹⁸

57. Súdny dvor ďalej upresnil, že pojem „legálny trh práce“ musí byť považovaný za trh zahrnujúci všetkých pracovníkov, ktorí dodržali právne a správne predpisy dotknutého štátu a ktorí taktiež majú právo vykonávať zárobkovú činnosť na jeho území.¹⁹

58. Nakoniec Súdny dvor pripomenul ustálenú judikatúru, podľa ktorej pravidelnosť

59. Rozlišovanie medzi týmito poslednými dvoma pojmami sa môže zdať málo jasné. Osoba, ktorá vykonáva legálne zamestnanie, takto spĺňa aj druhú podmienku, a to, že patrí na legálny trh práce. Turecký pracovník, ktorý vykonáva legálnu zamestnaneckú činnosť na území členského štátu, nevyhnutne musel nadobudnúť právo vykonávať takúto činnosť a považuje sa za osobu, ktorá dodržiava právne predpisy tohto členského štátu upravujúce jeho vstup na toto územie, ako aj výkon zamestnania.

60. Hoci je pravda, že tieto dva pojmy sú spojené, judikatúra Súdneho dvora však preukazuje, že sa musia rozlišovať.

61. Pokiaľ ide o článok 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, Súdny dvor v rozsudku z 23. januára 1997, Tetik²¹, rozhodol, že tureckého pracovníka, ktorý vykonával zamestnanie počas viac ako štyroch rokov v členskom štáte a ukončil toto zamestnanie s cieľom nájsť si inú činnosť v tom istom členskom štáte, nemožno považovať za osobu, ktorá definitívne opustila trh práce tohto štátu pod podmienkou, že patrí naďalej na legálny trh práce. Súdny dvor ďalej

17 — Rozsudok C-1/97, Zb. s. I-7747.

18 — Tamže, bod 25.

19 — Tamže, bod 51.

20 — Tamže, bod 55.

21 — Rozsudok C-171/95, Zb. s. I-329.

upresnil, že táto podmienka je splnená v rozsahu, v akom tento pracovník spĺňa všetky prípadne vyžadované formality v dotknutom členskom štáte, najmä tým, že sa zaregistruje ako žiadateľ o prácu na príslušnom úrade práce.²²

62. Iba definitívna indisponibilita tureckého pracovníka alebo skutočnosť, že definitívne opustil trh práce hostiteľského členského štátu, napríklad tým, že odišiel do dôchodku, ho vylúči z legálneho trhu práce.²³

63. Z tejto judikatúry podľa mňa vyplýva, že pojem „pôsobenie na legálnom trhu práce“ znamená, že turecký pracovník musí mať legálny prístup na trh práce hostiteľského členského štátu. To však neznamená, že tento pracovník musí skutočne vykonávať zárobkovú činnosť.

64. Myslím si, že toto riešenie je použiteľné na článok 7 prvý odsek prvú zarážku rozhodnutia č. 1/80, a to tým viac, ak obdobia nezamestnanosti sú nedobrovoľné.

65. Ucelenosť výkladu toho istého pojmu podľa mňa vedie k výkladu pojmu „pôsobenie na legálnom trhu práce“ použitom v článku 7 prvom odseku prvej zarážke tohto rozhodnutia rovnakým spôsobom, aký bol použitý v článku 6 ods. 1 tohto rozhodnutia.

66. Tento výklad je podľa môjho názoru v súlade s účelom a so systematickou rozhodnutia č. 1/80.

67. Cieľom tohto rozhodnutia je podporiť v hostiteľskom členskom štáte postupné začleňovanie tureckých štátnych príslušníkov spĺňajúcich podmienky stanovené v niektorom z ustanovení tohto rozhodnutia a ktorí z toho dôvodu požívajú práva, ktoré im dané ustanovenie priznáva.²⁴

68. Prvá etapa spočíva v postupnom priznaní práv tureckému pracovníkovi v závislosti od trvania jeho pracovného pomeru. Článok 6 rozhodnutia č. 1/80 tak stanovuje pre tureckého pracovníka právo na obnovenie svojho pracovného povolenia u toho istého zamestnávateľa po jednom roku legálneho zamestnania, po troch rokoch legálneho zamestnania právo v rámci toho istého povolania odpovedať zamestnávateľovi podľa svojho výberu

22 — Body 40 a 41. Pozri taktiež rozsudok zo 7. júla 2005, Dogan, C-383/03, Zb. s. I-6237, bod 19.

23 — Pozri rozsudok z 10. februára 2000, Nazli, C-340/97, Zb. s. I-957, body 37 až 39.

24 — Pozri najmä rozsudok z 18. júla 2007, Derin, C-325/05, Zb. s. I-6495, bod 53.

na inú pracovnú ponuku a nakoniec po štyroch rokoch legálneho zamestnania právo na slobodný prístup v tomto členskom štáte k akejkoľvek zárobkovej činnosti podľa svojho výberu.

69. Ďalej, a to predstavuje druhú etapu, s cieľom posilniť integráciu tureckého pracovníka na trhu práce hostiteľského členského štátu stanovuje článok 7 prvý odsek prvá zarážka možnosť pre jeho rodinných príslušníkov pripojiť sa k nemu a zriadiť si u neho bydlisko s cieľom zlúčiť rodinu. Okrem toho na účel posilnenia začlenenia rodiny tohto tureckého pracovníka priznáva tento článok rodinným príslušníkom právo vykonávať po určitej dobe zamestnanie v tomto členskom štáte.²⁵

70. Článkom 7 prvým odsekom rozhodnutia č. 1/80 sa tiež rozumie vytvorenie priaznivých podmienok na zlúčenie rodiny v hostiteľskom členskom štáte tým, že je umožnená prítomnosť rodinných príslušníkov u migrujúceho pracovníka a tým upevnené ich postavenie na základe priznaného práva k prístupu na trh práce.²⁶

71. Zdá sa však, že tieto priaznivé podmienky k zlúčeniu rodiny, a v dôsledku toho k správnej integrácii tureckého pracovníka na trhu práce hostiteľského členského štátu, by však mohli byť spochybnené, ak by sa od tohto pracovníka vyžadovalo nielen pôsobenie na legálnom trhu práce tohto štátu v období troch rokov, ale navyše i vykonávanie legálneho zamestnania počas celého tohto obdobia.

72. Takýto výklad by totiž v takom prípade, ako je prípad vo veci samej, viedol k odopreniu práv priznaných článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80 rodinnému príslušníkovi tureckého pracovníka z dôvodu, že tento pracovník v období troch rokov strávených na území hostiteľského členského štátu pracoval iba počas dvoch rokov a šiestich mesiacov a že bol nedobrovoľne nezamestnaný v posledných šiestich mesiacoch.

73. Zastávam názor, že ak by som vzal do úvahy súčasnú hospodársku konjunktúru, ktorá sa môže ukázať náročnou pre žiadateľov o prácu, a istotne zvlášť pre štátnych príslušníkov tretích krajín a v súvislosti s cieľom článku 7 rozhodnutia č. 1/80, ktorým je, ako pripomínam, posilniť začlenenie rodiny tohto tureckého pracovníka tým, že sú vytvorené priaznivé podmienky na zlúčenie rodiny a tak podporená integrácia tohto pracovníka, mal by takýto výklad za následok nadmerné obmedzenie rozsahu článku 7 tohto rozhodnutia.

²⁵ — Pozri rozsudok Kadiman, už citovaný, body 34 a 35.

²⁶ — Tamže, bod 36.

74. Myslím si teda, že nie je nevyhnutné, aby turecký pracovník vykonával riadne zamestnanie v období troch rokov k tomu, aby jeho rodinný príslušník mohol požívať práva, ktoré sú mu priznané článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou tohto rozhodnutia.

75. Vnútroštátny súd sa taktiež pýta, či turecký pracovník musí pôsobiť na legálnom trhu práce počas troch rokov spolužitia s rodinným príslušníkom, aby tento rodinný príslušník mohol požívať práva priznané na základe článku 7 prvého odseku prvej zarážky rozhodnutia č. 1/80.

76. V rozsudku z 11. novembra 2004, Cetinkaya²⁷, sa vnútroštátny súd pýtal, či turecký štátny príslušník, ktorý je rodinným príslušníkom tureckého pracovníka a ktorý splnil podmienku spoločného bydliska, môže stratiť práva, ktoré mu priznáva článok 7 prvý odsek rozhodnutia č. 1/80 iba na základe skutočnosti, že v danej chvíli vyššie uvedený pracovník prestal patriť do legálneho trhu práce v hostiteľskom členskom štáte.

77. Súdny dvor rozhodol, že práva priznané v článku 7 prvom odseku tohto rozhodnutia môžu byť uplatňované rodinným príslušníkom po uplynutí doby pobytu s tureckým

pracovníkom, ktorý patrí do legálneho trhu práce v hostiteľskom členskom štáte, aj keď po uplynutí tohto obdobia už tento pracovník nepatrí do legálneho trhu práce.²⁸

78. Z tejto judikatúry podľa mňa vyplýva, že podmienka pôsobnosti na legálnom trhu práce musí byť skutočne naplnená počas obdobia najmenej troch rokov spoločného bydliska s rodinným príslušníkom.

79. Vo veci samej nie je spochybňované, že Ibrahim Altun mal u svojho otca bydlisko najmenej tri roky. Vnútroštátny súd uvádza, že v tomto období troch rokov vykonával Ali Altun zárobkovú činnosť počas obdobia dvoch rokov a šiestich mesiacov a v posledných šiestich mesiacoch bol nezamestnaným. Okrem toho vo vyjadreniach žalobcu vo veci samej sa uvádza, že Ali Altun si našiel nové zamestnanie 7. októbra 2004.²⁹

80. Myslím si teda, že Ali Altun pôsobil na legálnom trhu práce počas troch rokov spolužitia so svojím synom Ibrahimom Altunom a že jeho syn môže požívať práva priznané článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80.

27 — Rozsudok C-467/02, Zb. s. I-10895.

28 — Pozri bod 32 tohto rozsudku.

29 — Pozri stranu 8 návrhov.

81. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy zastávam názor, že dieťa tureckého pracovníka sa môže dovolávať práv priznaných na základe tohto ustanovenia, pokiaľ bol tento pracovník vo vyžadovanom období troch rokov pobytu zamestnaný počas dvoch rokov a šiestich mesiacov a potom sa stal v posledných šiestich mesiacoch nezamestnaným.

C — O štvrtej a piatej otázke

82. Vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či môže rodinný príslušník požívať práva priznané článkom 7 prvým odsekom rozhodnutia č. 1/80, pokiaľ turecký pracovník vstúpil na územie hostiteľského členského štátu ako politický utečenec a priznanie tohto postavenia sa zakladá na nepravdivých údajoch.

83. Vnútroštátny súd vo svojej žiadosti uvádza, že „z celej série dôkazov... vyplýva, že informácie poskytnuté [Ali Altunom] v rámci azylového konania nemôžu zodpovedať skutočnosti“.³⁰

84. Komisia Európskych spoločenstiev sa vo svojich pripomienkach, ktoré predložila Súdnemu dvoru, domnieva, že Súdny dvor nie je príslušný na rozhodovanie o týchto otázkach vzhľadom na ich hypotetický charakter.³¹

85. Hoci je pravda, že vnútroštátny súd neupresňuje, či na vnútroštátnych súdoch prebieha konanie o zrušenie povolenia na pobyt Aliho Altuna a či sa predmet sporu vo veci samej skutočne týka žiadosti o zrušenie povolenia na pobyt syna Aliho Altuna, nič to podľa mňa nemení na tom, že situácia jeho syna je úzko spojená so situáciou otca. Podľa rozhodnutia č. 1/80 je to predovšetkým situácia tureckého pracovníka, ktorá umožňuje jeho rodinnému príslušníkovi nadobudnúť práva. Z toho vyplýva, že skutočnosť, ktorá môže zmeniť situáciu tureckého pracovníka, môže mať dôsledky na situáciu jeho rodinného príslušníka. Domnievam sa, že na tieto prejudiciálne otázky je potrebné odpovedať.

86. Vnútroštátny súd kladie otázku, či skutočnosť, že sa príslušné orgány domnievajú, že postavenie politického utečenca Aliho Altuna, ako aj právo na pobyt, ktoré z neho vyplýva, boli priznané na základe nepravdivých údajov, zbavuje Ibrahima Altuna práv priznaných článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80.

30 — Pozri stranu 11 vnútroštátneho rozhodnutia.

31 — Bod 46.

87. Podvodné konanie tureckého pracovníka pri jeho vstupe na územie hostiteľského členského štátu ako politického utečenca podľa mňa zbavuje dieťa tohto pracovníka týchto práv, pokiaľ úrady odoberú právo na pobyt tomuto pracovníkovi pred uplynutím vyžadovaného obdobia troch rokov bydliska.

90. Pokiaľ sa ukáže, že tento turecký pracovník získal svoje povolenie na pobyt a pracovné povolenie iba na základe podvodného konania, nie je možné považovať prístup na trh práce za legálny preto, lebo podmienky na udelenie povolenia na pobyt umožňujúceho tento prístup na trh práce neboli splnené.

88. Je najprv potrebné pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol v rozsudku z 5. júna 1997, Kol³², že obdobia zamestnania, ktoré nastali po získaní povolenia na pobyt, ktoré bolo dotknutej osobe udelené iba na základe podvodného konania vedúceho k odsúdeniu, nemôžu byť považované za legálne na účel článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 preto, lebo turecký štátny príslušník nespĺnil podmienky udelenia takéhoto povolenia, ktoré bolo teda možné po odhalení podvodu spochybníť.³³

91. V takomto prípade zastávam názor, že práva priznané rodinnému príslušníkovi článkom 7 rozhodnutia č. 1/80 závisia od otázky, či tento rodinný príslušník nadobudol alebo nenadobudol tieto práva v okamihu odobratia povolenia na pobyt tureckého pracovníka.

89. Táto judikatúra sa zdá byť použiteľná v rámci článku 7 tohto rozhodnutia. Ako som už uviedol, tento článok podmieňuje nadobudnutie práv, ktoré priznáva, najmä podmienkou, že turecký pracovník pôsobí na legálnom trhu práce, teda že má legálnu možnosť prístupu na trh práce hostiteľského členského štátu.

92. Ako som už uviedol v bode 30 mojich návrhov v už citovanej veci Derin, od okamihu, keď sú podmienky vyžadované článkom 7 prvým odsekom tohto rozhodnutia splnené, priznáva toto ustanovenie rodinným príslušníkom tureckého pracovníka samostatné práva na prístup k zamestnaniu v hostiteľskom členskom štáte, ktoré sú nezávislé od zachovania týchto podmienok.³⁴

32 — Rozsudok C-285/95, Zb. s. I-3069.

33 — Bod 26.

34 — Pozri rozsudok Ayaz, už citovaný, bod 41. Pozri taktiež rozsudky Ergat, už citovaný, bod 38, a Cetinkaya, už citovaný, bod 30.

93. Domnievam sa, že pokiaľ rodinný príslušník nadobudol práva priznané článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80, nie je možné ich spochybniť z dôvodu, že sa turecký pracovník mohol v minulosti dopustiť podvodného konania a že príslušné orgány z týchto dôvodov odobrali jeho právo na pobyt po získaní týchto práv.

odsek prvá zarážka rozhodnutia č. 1/80 má byť vykladaný tak, že pokiaľ turecký pracovník získal postavenie politického utečenca na základe podvodného konania, môže sa rodinný príslušník domáhať práv priznaných týmto ustanovením, iba ak povolenie na pobyt tohto pracovníka bolo odňaté po uplynutí požadovanej doby troch rokov spolužitia.

94. Podľa mňa bráni právna istota tomu, aby z dôvodu podvodného konania tureckého pracovníka pri žiadosti o získanie jeho povolenia na pobyt na území hostiteľského členského štátu boli rodinnému príslušníkovi tohto pracovníka odobraté práva, ktoré získal na základe tohto ustanovenia.

97. Dodávam, že vzhľadom na to, že žiadosť o predĺženie pobytu Ibrahima Altuna, ktorá bola zamietnutá z dôvodu, že Ibrahim Altun spáchal závažný trestný čin, vynára sa otázka, či práva, ktoré mu toto ustanovenie priznáva, nemôžu byť obmedzené z dôvodu tohto trestného činu.

95. Naproti tomu, pokiaľ ešte nie sú práva priznané článkom 7 prvým odsekom prvou zarážkou rozhodnutia č. 1/80 získané v okamihu odobratia práva na pobyt tureckého pracovníka, myslím si, že príslušné orgány majú možnosť odmietnuť práva, ktoré tento článok priznáva rodinným príslušníkom uvedeného tureckého pracovníka.

98. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že práva, ktoré priznáva článok 7 prvý odsek rozhodnutia č. 1/80, môžu byť obmedzené iba za dvoch podmienok.

96. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy zastávam názor, že článok 7 prvý

99. Po prvé tieto práva môžu byť obmedzené, pokiaľ dotknutá osoba opustila územie hosti-

teľského členského štátu na dlhšie obdobie a bez náležitých dôvodov.³⁵

tom čo si overia zákonnosť opatrenia vyhostenia tureckého občana, skutkové okolnosti, ktoré sa vyskytli po prijatí posledného rozhodnutia príslušnými úradmi a ktoré by mohli spôsobiť odstránenie, alebo výrazné zníženie aktuálneho ohrozenia, ktoré by predstavovalo pre verejný poriadok správanie dotknutej osoby.³⁹

100. Po druhé príslušné orgány hostiteľského členského štátu môžu rozhodnúť o odobratí týchto práv na základe článku 14 rozhodnutia č. 1/80, pokiaľ dotknutá osoba predstavuje reálne a vážne nebezpečenstvo pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo verejné zdravie.³⁶

101. Pokiaľ ide o uplatnenie článku 14, Súdny dvor rozhodol, že opatrenie vyhostenia opierajúce sa o tento článok možno prijať len vtedy, keď osobné správanie dotknutej osoby predstavuje konkrétne riziko nových závažných narušení verejného poriadku.³⁷ Súdny dvor taktiež uviedol, že takéto opatrenie nemôže byť nariadené automaticky v dôsledku trestného odsúdenia a s cieľom zaistiť všeobecnú prevenciu.³⁸

103. Nakoniec opatrenia verejného poriadku prijaté prijímajúcim členským štátom musia dodržiavať zásadu proporcionality⁴⁰, teda musia zabezpečiť uskutočnenie cieľa, ktorý sledujú, a nesmú ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

102. Súdny dvor v tejto súvislosti upresnil, že vnútroštátne súdy musia vziať do úvahy, po

104. Vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby preukázal tieto skutkové okolnosti s cieľom zistiť, či konanie Ibrahima Altuna predstavuje konkrétne riziko nových závažných porušení.

35 — Pozri rozsudok Cetinkaya, už citovaný, body 36 a 38.

36 — Tamže.

37 — Pozri rozsudok Derin, už citovaný, bod 74.

38 — Tamže.

39 — Pozri rozsudok Cetinkaya, už citovaný, bod 47.

40 — Pozri rozsudok Derin, už citovaný, bod 74.

V — Návrh

105. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky položené Verwaltungsgericht Stuttgart takto:

1. Ustanovenia rozhodnutia č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie, ktoré bolo prijaté Asociačnou radou zriadenou dohodou zakladajúcou pridruženie medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane, ako aj členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej, sa vzťahujú na dieťa tureckého pracovníka, pokiaľ tento pracovník vstúpil na územie hostiteľského členského štátu ako politický utečenec.
2. Článok 7 prvý odsek prvá zarážka rozhodnutia č. 1/80 má byť vykladaný tak, že dieťa tureckého pracovníka sa môže dovoľávať práv priznaných na základe tohto ustanovenia, pokiaľ bol tento pracovník vo vyžadovanom období troch rokov pobytu zamestnaný počas dvoch rokov a šiestich mesiacov a potom sa stal v posledných šiestich mesiacoch nezamestnaným.
3. Článok 7 prvý odsek prvá zarážka rozhodnutia č. 1/80 má byť vykladaný tak, že pokiaľ turecký pracovník získal postavenie politického utečenca na základe podvodného konania, môže sa rodinný príslušník domáhať práv priznaných týmto ustanovením, iba ak povolenie na pobyt tohto pracovníka bolo odňaté po uplynutí požadovanej doby troch rokov spoluzitia.